

Хорски ојус композицијора, пијанисте и музичкој педагога Вере Миланковић са фокусом на „Српски духовни календар”

Кристина Парезановић

Филолошко-уметнички факултет, Универзитет у Крагујевцу, Србија
k.parezanovic@gmail.com; kristina.parezanovic@filum.kg.ac.rs

Сажетак

Будући један од бисера српске музичке педагогије, композитор, пијаниста и методичар наставе солфеђа, редовни професор Вера Миланковић, као тековину свог дугогодишњег преданог рада, свом народу и народима света, у заоставштину је оставила непроцењиву вредност коју је у хришћанском духу, тежећи врлинском животу градила целим својим бићем од рођења до данас. Живот на релацији Лондон – Београд, као и племенито породично порекло и окружење, уткали су свој траг у ум, душу, а тиме и музику коју је Вера Миланковић стварала и ствара, па се тако у њеној музици понекад чују призвуди и других култура осим српске, што додатно опија њену слушачку публику. Српско, национално и традиционално нарочито је изражено у њеном хорском стваралаштву, у којем је у преко четрдесет композиција за мешовити хор у жанру сакралне музике, вешто уметнички истакла сво богатство српског црквеног напева, те његовог колорита проистеклог из многобројних догађаја који су формирали српског човека кроз векове, а тако и његову молитвену музику. У овом раду представимо хорско стваралаштво мр Вере Миланковић, чији опус чини преко педесет композиција за мешовити и дечији хор, са акцентом на зборник духовних песама *Српски духовни календар*.

Кључне речи: Вера Миланковић, хорска делатност, музичка педагогија, композиција, духовна музика, српска црквена музика, *Српски духовни календар*

Хорска делатност Вере Миланковић

У овом истраживању у фокусу су хорска дела композитора, пијанисте и музичког педагога редовног професора Вере Миланковић. Хорска дела пише за дечије, женске и мешовите хорове. Одређене композиције ауторка је компоновала тако да могу да се изводе у саставу за глас и клавир, али и у саставу за дечији хор и клавир. То су следећи циклуси песама: *Дан* (двадесет три песме), *С ове стране музике* (деветнаест песама), *Из дечије собе и дворишта* (двадесет четири песме) и *Poucky and scharky* (једанаест песама). Од појединачних дела то су: *Ветар*, *Валцер*, *Канцона*, *Певај као што говориш*, *Непошину*, *Српска ћирилица*, *Хор*, *Химна певању*, *Еколошка песма*, *Кайетан*, *Звона*, *Најдражем учишћу*. Поред ових композиција, Вера Миланковић компоновала је и песме на стихове Тихомира Обрадовића и Анастасије Весне Илић. Ради се о делима: *Милица* и *Вертеј*, хор анђела где има укупно пет песама.¹

¹ Подаци су преузети из личне архиве професорке Вере Миланковић.

Међутим, најзначајније хорско дело Вере Миланковић, јесте зборник духовних песама под називом *Српски духовни календар*, најпре збирка тропара, у очима композитора виђена као кантата са вокалним солистима, камерним хоровима, дечијим и мешовитим и камерним оркестром². У оваквом аранжману дело је први пут и изведено на Светосимеоновској академији 2002. године у Београду.

Дело је написано у три извођачке варијанте:

- за хор *a capella*;
- за соло клавир, и
- за соло глас.

Прво штампано двојезично (енглеско и српско) издање у облику збирке соло песама, уз текстове о празницима, издато је 2006. године заједно са видео компакт диском са концерта, а објавила га је издавачка кућа „Clio” у едицији „Ars musica”. На основу одабира традиционалних напева Ненада Барачког, при чему је помоћ пружила музиколог др Ивана Перковић, композиције у овом зборнику су подељене у три целине:

- тропари посвећени Господњим празницима;
- тропари посвећени Пресветој Богородици, и
- тропари посвећени светитељима (Миланковић, 2006).

Српски духовни календар представља зборник похвалних песама, тропара, за највеће празнике у једној црквеној години, али садржи и друге духовне песме као што су *Оче наш*, *Богородице дјеве*, *Симбол вере* и *Хвалиће имја Господње*³ (Миланковић, 2006). У варијанти за хор, дело је написано за мешовити хор, али се у њему налазе и тропари у обради за женски, односно дечији хор. У овом раду посветићемо се анализи верзије за мешовити хор. Будући да су у зборнику *Српски духовни календар* у питању компоновани тропари за хор уз непромењену мелодију саме црквене песме, то ћемо се најпре кратко осврнути на то шта представљају тропари у српској црквено-појачкој пракси, као и на то каква она треба да буде.

О црквеној музици и тропарима

О томе колико је тежак пут ка опстанку до утврђених, недвосмислених нотних записа прешла црквена музика Истока, а тиме и црквена музика наших простора, можемо читати у многобројним истраживачким радовима овдашњих музиколога који су се овом граном музичке историје бавили (Петровић, 1982; Стефановић, 1994; Благојевић, 2005; Перковић, 2008; Пено, 2014; Ђаковић, 2015; Пено, 2016; Мандић, 2024; итд.). Будући да је црквено-појачко стваралаштво превасходно ус-

² Подаци су добијени из разговора обављеног 20.10.2023. године са ауторком Вером Миланковић.

³ По речима саме композиторке ова четири дела нису а priori део зборника *Српски духовни календар*, већ су то композиције које су настале касније, између 2005. и 2023. године и плод су искустава које је стекла компонујући *Српски духовни календар*.

мена традиција, то је проучавање овог важног сегмента богослужења веома отежано. Чак и онда када постоје писани извори, није их увек лако звучно реконструисати, а што се даље иде у прошлост, наилази се на све више непознаница, док се најзад не дође до почетака музичке писмености, када су појци-мелографи започињали бележење напева знаковима, јер више нису могли да их чувају у усменом предању (Рашковић, 2019).

Византијска духовна музика, из које је потекло новије српско појање, била је једногласна уз пратњу основне мелодије лежећим тоном—исоном, при чему се, добијало својеврсно вишегласје, односно двогласна поставка звука. Чувени грчко-амерички филозоф и схимонах др Константин Каварнос говорио је да „монофониčno појање није само појање које је сагласно са праксом древне хришћанске Цркве, него је оно такође и у складу са једноставним, смерним, озбиљним карактером самога Христа и Његовог учења. Док полифонија, насупрот, уводи недозвољену испреплетеност, као и шепурење и лакоумност”. (Каварнос, 1978; 86, 87). Неминовно, међутим, долази до развоја вишегласја, па је тако у Српској православној цркви данас у употреби неколико пракси певања. „То су једногласно појање у византијској и поствизантијској традицији (општеприхваћени назив за ову врсту певања је византијско), затим новије певничко српско црквено појање – тзв. ‘српско народно црквено појање’ и вишегласно хорско певање. Вишегласје представља хронолошки најновији стил певања, који се у српској црквеној пракси појавио у четвртој деценији 19. века” (Перковић-Радак, 2008, према: Благојевић, 2018; 909). Хорско извођаштво се на концертним подијумима и у литургијској пракси у модерној српској држави у тој мери усталило, да је „стекло статус националне музичке уметности, те је стога, скромна, али недвосмислена подршка њеном даљем развоју стизала и из цркве и из државе” (Пено, 2016; 24).

Када расправљамо о квалитету појања, треба, пре свега, указати на потребу за одговарајућим начином извођења, односно на неопходност да се што потпуније изрази духовни карактер песама. „Канон Шестог васељенског сабора (A.D. 680–681) прописује онима који долазе у цркве ради појања ‘да не употребљавају гласове непримерене и не принуђују природу на крике, нити да избирају нешто што је неодговарајуће и несвојствено Цркви, него са највећом скрушеношћу да приносе песме тајновидцу Богу” (Поповић, 2007, према: Петровић, 2010; 203). И Корнелије Станковић „у предговору издања својих обрада православног црквеног појања каже: ‘Појање уздиже душу човекову к’ Богу и срце топи у дубокој смирености” (Миленковић, Здравих–Михајловић, 2019; 851). Константин Каварнос нас учи да је млитавост приликом појања осуђена од стране Отаца (Каварнос, 1978), као и да „појац мора бити истински хришћанин, који не само да разуме шта пева, него уз то поседује стварну побожност, смерност, духовну трезвеност и разборитост, а уз то да је свестан високог циља коме је одређен да служи. Нема сумње, он такође мора да има одличан глас и осећање за музику, као и прикладну увежбаност у појању” (Каварнос, 1978; 88). Ове особине се подједнако односе и на појце који певају за певницом и на хорске певаче.

Када је реч о настанку црквених песама као што су тропари, ирмоси, стихире, величанија и друге, неопходно је истаћи чињеницу да су њихове мелодије обликоване према моделу мелодија из Осмогласника. Све те песме настале су у част светитеља и празника, а њихову структуру чине различити одсеци, као што је то и у Осмогласнику (Савић, 1986). Радмила Савић наводи да су текстови канона, тропара, стихира и других песама писаних у част српских светитеља, сачувани у српским литургијским рукописима с почетка 13. века без музичких знакова, односно неума, али са ознакама гласова, што, како ауторка наводи, доказује да су певане и преношене усмено; тек су се у другој половини 18. века те песме нашле у хиландарским неумским рукописима (Савић, 1986).

Морамо, међутим, истаћи и то да између два светска рата прославних песама код Срба у виду хорске музике није било довољно, о чему налазимо и доказе у речима епископа Дамаскина Грданичког, а на које нам указује др Богдан Ђаковић: „Осим песама на св. Литургији, опелу и водоосвећењу и осим некојих тропара, ми немамо нашу хорску литературу. Од онога, пак, што имамо, велики број песама написан је тешким стилем, скоро недоступним за средње и слабије хорове. Стога и поред њихове несумњиве вредности, овакве ствари остају врло ретко употребљиве” (Ђаковић, 2012; 66). Свакако се стање у нашем народу по питању хорског стваралаштва и извођаштва променило, те данас имамо и прикладну литературу и стручан кадар да је припреми и изведе. У такву литературу управо спада и зборник *Српски духовни календар* Вере Миланковић са својим тропарима компонованим за хорски аранжман.

О зборнику *Српски духовни календар* Вере Миланковић

Будући да је карактеристика музике Вере Миланковић дубока емотивност, у њој се јавља богатство лепоте у сваком смислу. Средства којима можемо да се служимо у музици да бисмо приказали одређено душевно стање, односно мелодију, хармонију и ритам, Вера Миланковић у својим композицијама користи неусиљено и ненаметљиво, достижући, притом, дубоку садржајност. Естетика у једноставности је највећа вредност музике Вере Миланковић, па тако и збирке тропара за мешовити хор. У овој музици налазимо спој савременог и традиционалног: богат хармонски језик са обиљем боја, којим су заоденути утврђени традиционални напеви.

На овом месту бисмо могли да направимо паралелу између композиционе технике и стила Петра Крстића међу својим савременицима и Вере Миланковић данас. Приликом анализе хорских партитура Војислава Илића, Владимира Ђорђевића, Јована Травња и Петра Крстића, др Богдан Ђаковић доноси закључак да ова група аутора „испољава неколико заједничких елемената који их дефинишу као изузетно традиционалне црквене уметничке ствараоце” (Ђаковић, 2012; 75). Међу њима се, међутим, издваја Петар Крстић који је, како Ђаковић наводи, „упркос доследној врсти традиционалистичког приступа који је неговао у литургијским

формама, у реализацији *Две њесме у часті Свѣтлої Саве* за мушки хор, објављене 1938. године, у домену ове категорије достигао највиши степен стваралачког поступка. Комбинацијом химнографских и мелодијских елемената српског појања, уз уведени аспект хармонизације и хорске ‘оркестрације’, Крстић је створио аутентично дело проширених функционално-жанровских могућности. У питању су ‘концертне стихире’ које се као ‘самопроизвољне’ причасне песме могу и богослужбено изводити” (Ђаковић, 2012; 76). Ове две песме, како се даље наводи, „представљају другачији, знатно оригиналнији пример креативног уметничког поступка... Комбинујући химнографске и мелодијске елементе традиције нашег појања...Крстић веома компетентно проширује функционалне могућности новонастале химне” (Ђаковић, 2012; 81). На исти начин могли бисмо да дефинишемо и ово хорско стваралаштво пред нама – *Српски духовни календар* који одише стваралачким модернизмом, али не у смислу негације тоналитета или његовог проширивања до атоналности, већ у смислу избора хармонске основе за утврђени традиционални напев. Таква хармонска обрада без сумње обезбеђује овим композицијама концертну примену, а у извођењу увежбанијих црквених хорова и богослужбену.

Ауторка зборника *Српски духовни календар* Вера Миланковић истакла је више пута у разговорима да је основна намера приликом писања овог дела била да се српско црквено појање приближи ширем аудиторијуму, тако што ће се компоновати у нешто другачијем облику од оног који налаже канонизована црквена пракса. Желела је да на музичком/уметничком пољу споји естетско и духовно, будући инспирисана ехом звука богослужбених песама који се ствара у акустичком простору сакралних објеката. Како сама истиче, њен композициони опус склон је отварању духовних пространстава превасходно користећи се естетским средствима кроз композиције концертантног типа које могу да опстају саме по себи и без просторне духовне подршке.

У овом зборнику напеви тропара остали су нетакнути, а такође је важно истаћи и то да хармонизација није урађена на „западни” начин, односно према правилима и у духу музике Западне Европе, већ тако да хармонија прати, не само оно што мелодија одређеног напева нуди, већ и саму намену прославне песме. Тако се врло често у хорским партитурама у гласовима који чине пратњу главној мелодији (неизмењеној мелодији тропара), не даје разрешење какво би ухо навикнуто на класичну хармонију и њена решења очекивало, већ задржавши испод тоничне функције функцију другог ступња у квинтакорду, додатно појачава мистику, не дозвољавајући слушаоцу да се опусти, одмори, смири, стабилизује у потпуности. Овим начином се разрешење одлаже, а духовна вертикала ове музике продужава и одводи у неизвесно, неистражено, неизрециво, непознато (тропар *Рождество Христово – Божић*). Овакав манир у духовним хорским композицијама Вере Миланковић веома је чест и заправо одражава њен стил у начелу у коме доминирају неразрешене задржице, а уметнички ефекат на слушаоца је такав да се простор — физички, умни и духовни — не завршава, већ остаје у сфери неистраженог, недокучивог, неиспитивог (видети у Прилогу).

У тропарима за празнике Обрезање и Богојављење наилазимо на вантоналне доминанте и молске доминанте. У тропару за празник Сретење наилазимо на често кретање у паралелним чистим квартама, као и на акорде у широком слогу који немају терцну структуру, а на месту су доминанте — у Де-дуру а-ха-де-е. Анализирајући музику приметили смо да се у многим тропарима, иако су написани за мешовити хор, гласови могу заменити тако да водећу деоницу тропара изводе, уместо сопрана, тенори или солиста, што даје посебну динамику и слободу избора приликом хорског извођења (видети у Прилогу).

Приликом слушне анализе тропара, као и увидом у партитуре, запазили смо да једина композиција у којој су хармоније „чисте”, односно без задржица, нона-корада, вантоналних доминанти, у којој је, дакле, једноставна дијатоника, јесте Васкршњи тропар који слави спасење света у васкрслом Исусу Христу. Христово Васкрсење представља коначницу, разрешење, одмор, сигурност и спасење, стабилност без двоумљења, што се у музичком језику Вере Миланковић изражава чистим, стабилним акордима, без мистике и неизвесности (видети у Прилогу).

Тропар Вазнесења Господњег заоденут је у прозачну мелодијско-хармонску пратњу и, све заједно, у свом укупном звуку одаје утисак да се уздиже на небо. У хармонско-мелодијском језику то је постигнуто задржицом другог ступња у функцији тонике, као и карактеристичним ритмом у акордској пратњи (видети у Прилогу).

У сличном, прозачном, стилу надаље се нижу и тропари Богородици као и светитељима.

Закључак

Зборник *Српски духовни календар*, као и остала хорска дела Вере Миланковић чине значајан део њеног композиторског опуса. Српски хорови већ осамнаест година имају могућност да концертно изводе композиције из овог зборника, а поједина хорска дела и дуже. Хорска делатност Вере Миланковић, са свим својим особеностима, јесте путоказ младим композиторима у правцу испољавања сопствене оригиналности.

Ако би могла да се упореди са неком појавом у природи, музика Вере Миланковић била би, по нашем мишљењу, као вода — са током без почетка и без краја. Кроз њену музику и комплетно стваралаштво, протеже се нит коју чини радост стварања и испуњења заповести умножавања датих нам дарова и у исто време чежња за напуштеним вртом исказана кроз предатост Богу и природи.

Будући један од бисера српске музичке педагогије, композитор, пијаниста и методичар наставе солфеђа, редовни професор Вера Миланковић, као тековину свог дугогодишњег преданог рада, свом народу и народима света, у заоставштину је оставила непроцењиву вредност коју је у хришћанском духу, тежећи врлинском животу, градила целим својим бићем од рођења до данас.

Литература

- Благојевић, Гордана (2005). О рецепцији црквене византијске музике у Београду крајем 20. и почетком 21. века (или како је Стеван Мокрањац постао старији и српскији композитор од Стефана Србина). *Гласник Етнографског института САНУ, књ. LIII*, 153-171.
- Благојевић, Гордана (2018). Причасне песме између навике и иновације. Савремена музичка пракса у црквама Београдско-карловачке митрополије. *Црквене студије, бр. 15*, 907-918.
- Ђаковић, Богдан (2012). Функционални и стилско-естетски елементи у српској духовној хорској музици прве половине двадесетог века, докторска дисертација, Академија уметности, Нови Сад.
- Ђаковић, Богдан (2015). *Бојослужбени и уметнички елементи у српској црквеној хорској музици у периоду између два светска рата (1918-1941)*. Нови Сад: Матица српска – Академија уметности.
- Здравих-Михаиловић, Данијела, Миленковић, Марко (2019). Карактеристике музичког језика у херувимској песми Стевана Стојановића Мокрањца. *Црквене студије, бр. 16*, 845-853.
- Каварнос, Константин (1978). Црквена музика. *Теолошки ђоиледи бр. 4 ђод. XI*, 79-88.
- Мандић, Биљана (2024). Култура националног сећања у контексту конструисања српске музичке педагогије – Битољска богословија. *Црквене студије, бр. 21*, 575-595.
- Миланковић, Вера (2006). *Српски духовни календар*. Београд: Клио.
- Пено, Весна (2014). О вишегласју у богослужбеној пракси православних Грка и Срба – теолошкокултуролошки дискурс. *Музикологија 17*, 129-153.
- Пено, Весна (2016). *Православно ђојање на Балкану на ђимеру ђрчке и српске ђтрадиције – између Истока и Запада, еклисиологије и идеологије*. Београд: Музиколошки институт САНУ.
- Перковић, Ивана (2008). *Од ањђеоској ђојања до хорске уметности: српска хорска црквена музика у ђериоду романтизма*. Београд: Факултет музичке уметности.
- Петровић, Даница (1982). *Осмојласник у музичкој ђтрадицији Јужних Словена*. Београд: Музиколошки институт САНУ.
- Петровић, Даница (2010). Црквени музичари – духовници и уметници. *Црквене студије, бр. 7*, 201-218.
- Рашковић, Ана (2019). Свети Сава у православној црквено-појачкој традицији. *Црквене студије, бр. 16*, 433-451.
- Савић, Радмила (1986). Музички домет средњевековне Србије. *Теолошки ђоиледи, 1-2, ђод. XVIII*, 73-104.
- Стефановић, Димитрије, (1994). Црквено појање и црквена музика. У: М. Поповић, *Зборник Мајице српске за сценске уметности и музику 15*, 23-30.

CHORAL OPUS OF THE COMPOSER, PIANIST, AND MUSIC EDUCATOR VERA MILANKOVIĆ WITH THE FOCUS ON *THE SERBIAN SPIRITUAL CALENDAR*

Being one of the leaders of Serbian music pedagogy, composer, pianist, and solfeggio methodologist, full professor Vera Milanković, as a result of her many years of dedicated work, to her nation and the peoples of the world, she left a legacy of inestimable value in the Christian spirit, striving for a virtuous life built with her whole being from birth until today. Life between London and Belgrade, as well as noble family background and environment, left their mark on the mind, and soul. Thus in the music that Vera Milanković created and continues to create, so in her music, you can sometimes hear overtones of cultures other than Serbian, which further stuns her listening audience. Serbian, national, and traditional is especially expressed in her choral work, in which in over forty compositions for a mixed choir in the genre of sacred music, she skillfully and artistically highlighted all the richness of Serbian church chant. Its color resulted from numerous developments that formed the Serbian character through centuries, as well as his prayer music. In this paper, we will present the choral work of Vera Milanković, whose oeuvre consists of over fifty compositions for mixed and children's choirs, with an emphasis on the collection of spiritual songs *Serbian spiritual calendar*.

Keywords: Vera Milanković, choir activity, music pedagogy, composition, spiritual music, Serbian church music, *Serbian spiritual calendar*

ПРИЛОЗИ

Вера Миланковић

Рождество

Српски духовни календар, 2002.

према тропарима празника из Осмогласника Ненада Барачког

мешовити хор

Рождество твоје Христe Боже наш

во сија ми ро ви свиет ра зу ма

в њем бо звјез-дам слу-жа-пчи звјез до ју у ча-ху сја

те - бје кла - ња ти сја солн - цу прав - ди и

те - бе вје - дје ти с'ви со - ти во - сто - ка

Гос - по - - - ди сла - ва те - - - бје

Вера Миланковић

Обрезање

Српски духовни календар, 2002.

према тропарима празника из Осмогласника Ненада Барачког

мешовити
хор

На - пре - сто - ље ог ње зрач њем во

This system contains the first four measures of the piece. It is written for a mixed choir (mешовити хор) in 3/4 time. The vocal parts (Soprano, Alto, Tenor, Bass) and piano accompaniment are shown. The lyrics are: 'На - пре - сто - ље ог ње зрач њем во'.

виш-њих сјед јај со О - цем без на чал - ним

This system contains measures 5 through 8. The time signature changes to 4/8. The lyrics are: 'виш-њих сјед јај со О - цем без на чал - ним'.

и бо - же - стве - ним тво - јим Ду - хом бла - го - во - лил је - си

This system contains measures 9 through 12. The time signature changes to 3/4. The lyrics are: 'и бо - же - стве - ним тво - јим Ду - хом бла - го - во - лил је - си'.

10

ро - ди - ти - сја на зем - љи От о - тро - ко ви - ци

13

не - ис - ку - со - муж - ни - ја тво - је - ја ма - те - ре И - су - се

16

се - то па - ди и о - брје - зин бил је - си ја - ко че - ловјек

20
ос-мо-днешниј сла-ва все бла-го-му тво-је-му

24
со вје-ту сла-ви-смо тре-ни-ју

27
тво-је-му сла-ва сни-схо-жде ни-ју тво-је-му-је-ди-не

31
че-ло вје ко љуб-че

Вера Миланковић

Богојављање

Српски духовни календар, 2002.

према тропарима празника из Осмогласника Ненада Барачког

мешовити
хор

Во Јор - да - ње кре

шча - ју - шчу - сја те-бјебје Го-спо ди тро-ји - чес-ко - је

ја - ви - сја по-кло - ње - ни - је Ро-ди - те-љеб бо

10
глас сви-дје-тељ-ство ва - ше те - бје воз - љуб ље-на го-тја

10
10
8

3/8 3/4 7/8 3/4

Detailed description: This block contains the first system of a musical score, measures 10 through 12. It features a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line starts with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The piano accompaniment consists of two staves: a right-hand staff with a treble clef and a left-hand staff with a bass clef. The time signature changes from 3/8 to 3/4 in measure 11, and then to 7/8 and back to 3/4 in measure 12. The lyrics are in Cyrillic script.

13
Си на и - ме - ну - ја и Дух во ви-дје

13
13
8

3/4 3/4 7/8 3/4

Detailed description: This block contains the second system of the musical score, measures 13 through 15. The vocal line continues with the same treble clef and key signature. The piano accompaniment continues with the same two-staff structure. The time signature changes from 3/4 to 7/8 in measure 14, and back to 3/4 in measure 15. The lyrics are in Cyrillic script.

16
го - лу-би - ње из - вје-ство - ба - ше сло-ве - се

16
16
8

3/4 3/4 2/4 3/4

Detailed description: This block contains the third system of the musical score, measures 16 through 18. The vocal line continues with the same treble clef and key signature. The piano accompaniment continues with the same two-staff structure. The time signature changes from 3/4 to 2/4 in measure 17, and back to 3/4 in measure 18. The lyrics are in Cyrillic script.

19 у - твер - же - ни - је јав - љеј - сја Хри - сте

This system contains measures 19, 20, and 21. The key signature has one flat (B-flat). Measures 19 and 20 are in common time (C), while measure 21 is in 3/4 time. The score is written for four staves: Soprano, Alto, Tenor, and Bass. The lyrics are in Cyrillic script.

22 Бо - же и мир про - свјеш - чај

This system contains measures 22, 23, 24, and 25. The key signature has one flat. Measures 22 and 23 are in 3/4 time, while measures 24 and 25 are in 3/4 time. The score is written for four staves: Soprano, Alto, Tenor, and Bass. The lyrics are in Cyrillic script.

26 сла - ва те бже

This system contains measures 26, 27, 28, and 29. The key signature has one flat. Measures 26 and 27 are in 3/4 time, while measures 28 and 29 are in 3/4 time. The score is written for four staves: Soprano, Alto, Tenor, and Bass. The lyrics are in Cyrillic script.

Вера Миланковић

Сретење

Српски духовни календар, 2002.

према тропарима празника из Осмогласника Ненада Барачког

мешовити
хор

Ра-дуј-сја бла-го-дат-на-ја Бо-го-ро-до-це дје-во

из те-бе бо-во-си-ја соли-це прав-ди

14

Хрос-тос Бог наш про-свје-шча јај

19

су-шчи-ја во тмје ве-се ли-сја и ти

22

стар-че пра-вед-ниј

26

при-је миј-во о-бја-ти-ја сво-бо ди те-ља

29

душ на-ших да-ру-ју-шча-го нам

32

во-скре-се ни-је

Вера Миланковић

Васкрс

Српски духовни календар, 2002.

према тропарима празника из Осмогласника Пенада Барачког

мешовити хор

Хрис - тос вос - кре - - - се из мерт - твих

смер' ти у смерт по прав и суш - чим

во гроб јех жи вот да - ро вав

Вера Миланковић

Вазнесење

Српски духовни календар, 2002.

према тропарима празника из Осмогласника Ненада Барачког

мешовити
хор

Воз - не си-сја је-си

The first system of the musical score is for a mixed choir. It consists of four staves: Soprano, Alto, Tenor, and Bass. The key signature has one flat (B-flat). The time signature changes from 8/8 to 2/4 and back to 8/8. The lyrics 'Воз - не си-сја је-си' are written under the Soprano staff.

во - сла - вје Хрис-те Бо - же наш

The second system continues the musical score. It also consists of four staves. The lyrics 'во - сла - вје Хрис-те Бо - же наш' are written under the Soprano staff.

ра - дост со тво - ри виј у - че ни ком

The third system continues the musical score. It also consists of four staves. The lyrics 'ра - дост со тво - ри виј у - че ни ком' are written under the Soprano staff.

19

жиј из - - ба - виј тељ ми - ра

22

22